

Sygn. akt I C 325/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie: Przewodniczący SSR Bartłomiej Rajca

Protokolant: Mirosława Mękarska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 lutego 2016 roku w Ś.

sprawy z powództwa K. G.

przeciwko (...) SA z/s w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) SA z/s w W. na rzecz powoda K. G. kwotę 8.452,99 zł (osiem tysięcy czterysta pięćdziesiąt dwa złote 99/100) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 07 września 2014 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.750 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej kwotę 214,86 zł tytułem wydatków, tymczasowo poniesionych w sprawie przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dnia 23 marca 2015 r. powód K. G. wniósł przeciwko stronie pozwanej (...) SA z/s w W. pozew o zapłatę kwoty 8.503,43 zł tytułem dopłaty odszkodowania za szkodę komunikacyjną z dnia 27 lipca 2014 r. wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 07 września 2014 r. do dnia zapłaty, wraz z kosztami procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1.200 zł oraz kwotę 17 zł tytułem uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu powód twierdził, że w dniu 27 lipca 2014 r. wskutek kolizji drogowej został uszkodzony pojazd m-ki A. (...) model 159, o nr rej. (...) wskutek nie zachowania należytej ostrożności przez sprawcę zdarzenia, który posiadał ważne ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawarte ze stroną pozwaną.

Powód nie później niż 07 sierpnia 2014 r. zgłosił u strony pozwanej szkodę celem jej likwidacji z polisy OC sprawcy. Strona pozwana po otrzymaniu zgłoszenia szkody zleciła przeprowadzenie oględzin pojazdu. Rzecznawca strony pozwanej po przeprowadzeniu oględzin i sporządzeniu dokumentacji fotograficznej przygotował kalkulację naprawy uszkodzonego pojazdu wskazując zakres i całkowity koszt naprawy pojazdu na kwotę 4.846,02 zł. Strona pozwana wypłaciła powodowi ww. kwotę. Po ponownym rozpatrzeniu zgłoszonej szkody strona pozwana sporządziła kosztorys z dnia 02 października 2014 r. i decyzją z dnia 03 października 2014 r. podwyższyła powodowi kwotę należnego mu odszkodowania wypłacając je w łącznej wysokości 6.243,33 zł.

Powód po zapoznaniu się z kalkulacją naprawy strony pozwanej uznał, że przeprowadzona przez rzeczoznawcę strony pozwanej wycena kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu nie odpowiada rzeczywistym kosztom naprawy pojazdu i nie jest w stanie zagwarantować przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. W ocenie powoda koszt naprawy wynikający z przeprowadzonej kalkulacji został rażąco zaniżony, natomiast łączna kwota 6.243,33 zł jako

została wypłacona przez stronę pozwaną powodowi, stanowi jedynie część należnego odszkodowania jakie przysługuje powodowi. Powód wskazał, że w wyniku zdarzenia z 27 lipca 2014 r. uszkodzeniu uległy i podlegały wymianie przednie części pojazdu wskazane w kosztorysie z dnia 02 października 2014 r. tj. zderzak przedni, listwa ozdobna prawa zderzaka przedniego, osłona zderzaka przedniego, zestaw mocujący zderzak przedni, krata czołowa, maska silnika, zestaw mocujący wytlumienia, reflektor prawy przedni, wspornik, kondensator, chłodnica wody, osłona wentylatora, tunel nawiewu powietrza. Powód zarzucił, że ocena powstałych szkód w pojeździe została wykonana w sposób nieprofesjonalny i bez zachowania należytej staranności wymaganej od strony pozwanej jako profesjonalisty. Powód wskazał, że zaniżona kwota odszkodowania jest wynikiem niezasadnego urealnienia cen części i materiałów lakierniczych oraz zaniżenia stawek za roboczogodziny.

Powód powołał się m.in. na wynikającą z art. 361 Kc zasadę pełnego odszkodowania, przywołał również jako podstawę roszczenia art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych oraz art. 363 § 1 Kc jako podstawę roszczenia o zapłatę kwoty pieniężnej jako formy wyrównania wyrządzonej mu szkody, oraz wskazał, że należność dochodzona pozwem stanowi różnicę między rzeczywistym kosztem naprawy wynoszącym według powoda kwotę 14.749,76 zł (na którą składa się koszt części zamiennych w wysokości 8.869,06 zł + VAT, koszt materiałów lakierniczych w wysokości 1.542,62 zł + VAT, oraz koszt robocizny blacharsko-lakierniczej w wysokości 1.580 zł + VAT), a wypłaconym przez stronę pozwaną odszkodowaniem w kwocie 6.243,33 zł. Powód wskazał, że pismem z dnia 05 grudnia 2014 r. wezwał stronę pozwaną do zapłaty ww. kwoty odszkodowania, lecz strona pozwana w piśmie z dnia 12 stycznia 2014 r. nie znalazła podstaw do zmiany stanowiska w kwestii wysokości przyznanego odszkodowania.

Powód wskazał, że dochodzi odsetek na podstawie art. 481 § 1 Kc od dnia wymagalności kwoty należnego mu świadczenia tj. od dnia następującego po upływie terminu likwidacji szkody wynikającego z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Strona pozwana przyznała, że co do zasady jest zobowiązana wobec powoda do naprawienia szkody powstałej w wyniku kolizji drogowej z dnia 27.07.2014 r. Strona pozwana przyznała, że po otrzymaniu zgłoszenia szkody przeprowadziła postępowanie likwidacyjne, w trakcie którego ustaliła i wypłaciła odszkodowanie tytułem zwrotu kosztów naprawy pojazdu w kwocie 6.243,33 zł, która odpowiada kosztom wyliczonym według przeciętnych cen części zamiennych i robocizny niezbędnych dla dokonania naprawy, a uzyskana z odszkodowania kwota pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku, przy uwzględnieniu przeciętnych cen usług i części zamiennych występujących na lokalnym rynku, zgodnie z art. 363 § 2 Kc. Strona pozwana zakwestionowała w całości kalkulację naprawy powoda, opartą na przedłożonych przez niego fakturach VAT, która jest zdaniem strony pozwanej zawyżona i nie odzwierciedla rzeczywistej szkody, jaką poniósł powód, a nadto ww. faktury stanowią dokumenty prywatne, które nie mogą stanowić podstawy do obliczania wysokości szkody.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 27.07.2014 r. miała miejsce kolizja drogowa, wskutek której powstała szkoda w stanowiącym obecnie własność powoda pojeździe osobowym m-ki A. (...) model 159, o nr rej. (...) (uprzednio: (...)). W wyniku tego zdarzenia uszkodzeniu uległy i podlegały wymianie lub naprawie przednie części pojazdu wskazane w kosztorysie strony pozwanej z dnia 02 października 2014 r. tj. zderzak przedni, listwa ozdobna prawa zderzaka przedniego, osłona zderzaka przedniego, zestaw mocujący zderzak przedni, krata czołowa, maska silnika, zestaw mocujący wytlumienia, reflektor prawy przedni, wspornik, kondensator, chłodnica wody, osłona wentylatora, tunel nawiewu powietrza. Naprawa wymaga przeprowadzenia również odpowiednich robót lakierniczo-blacharskich.

Strona pozwana ponosi odpowiedzialności co do zasady wobec powoda za skutki zdarzenia z dnia 27.07.2014 r., w związku z istniejącą pomiędzy nią a posiadaczem pojazdu, którym kierował sprawca kolizji, obowiązkową umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów.

Powód zgłosił szkodę stronie pozwanej nie później niż 07 sierpnia 2014 r., a strona pozwana przeprowadziła postępowanie likwidacyjne ww. szkody, uznała co do zasady swoją odpowiedzialność cywilną za ww. kolizję i ostatecznie decyzją z dnia 03.10.2014 r. wypłaciła powodowi odszkodowanie w łącznej wysokości 6.243,33 zł.

Pismem z dnia 05 grudnia 2014 r.. powód wezwał stronę pozwaną do wypłaty dalszej kwoty odszkodowania wskazując, że rzeczywisty koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji to kwota w łącznej wysokości 14.749,76 zł.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 12 stycznia 2014 r strona pozwana wskazała, że nie znajduje podstaw do zmiany stanowiska w części dotyczącej wysokości wypłaconego odszkodowania.

(bezsporne, tak również dokumenty: pismo strony pozwanej z 26.08.2014 r. – k. 27, kalkulacja naprawy nr (...) z dnia 09.08.2014 r. – k.15-20, dokumentacja fotograficzna z oględzin z dnia 07.08.2014 r. – k.21-26, pismo strony pozwanej z dnia 03.10.2014 r. – k.35, kalkulacja naprawy nr (...) z dnia 02.10.2014 r. – k.28-34, przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 05.12.2014 r. z potwierdzeniem doręczenia – k. 43-47, korespondencji mailowa dot. przedsądowego wezwania do zapłaty – k.36-42, 50-51, pismo strony pozwanej z dnia 12.01.2014 r. – k.48-49, dokumenty w aktach szkodowych – w załączeniu akt)

Wartość rynkowa pojazdu powoda w stanie jak sprzed kolizji z dnia 27.07.2014 r. wynosi 31.400 zł brutto, a wartość rynkowa tego pojazdu w stanie po tej kolizji wynosi 21.800 zł brutto. Koszt brutto przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed ww. kolizji, przyjmując że powód naprawiłby pojazd w nieautoryzowanym warsztacie z zachowaniem technologii producenta i zastosowaniem części oryginalnych wyniosłaby 14.696,32 zł brutto i naprawa ta przywróciłaby pojazd do stanu sprzed zdarzenia. Nie ujawniło się, by części które miały by być wymienione bądź naprawione (przód pojazdu) posiadały wcześniejsze uszkodzenia (nie związane ze szkodą z dnia 28.07.2014 r.), a zatem brak jest podstaw do zastosowania obniżenia ich wartości poprzez zastosowanie amortyzacji lub części zamiennych alternatywnych. Stawki za 1 rbg prac blacharsko-lakierniczych powinny wynosić: naprawy blacharsko-lakiernicze – 1 rbg – 90 zł netto, lakierowanie – 1 rbg – 100 zł netto i są to średnie stawki jakie były stosowane w Ś. w okolicach przez nieautoryzowane warsztaty stosujące technologię producenta pojazdu w lipcu 2014 r. Strona pozwana w sporządzonym przez siebie kosztorysie zastosowała zaniżone stawki za rbg prac – 70/70 zł netto: tak zaniżone stawki nie były w tym czasie stosowane przez warsztaty posiadające odpowiednie wyposażenie w urządzenia, oprogramowanie i dokumentację techniczną niezbędną do przeprowadzenia naprawy zgodnie z technologią producenta. Nadto strona pozwana obniżyła ceny części zamiennych o około 50 % oraz zastosowała części zamienne alternatywne. Nadto strona pozwana zastosowała bezpodstawnie obniżenie cen materiału lakierniczego o 33 %. Wykonanie zaś niezbędnego lakierowania wynikającego z uszkodzeń za tak zaniżoną kwotę jest niemożliwe, ponieważ nie można za tę kwotę zakupić całego materiału lakierniczego, gdyż jest to niezgodne z technologią producenta pojazdu. Strona pozwana nie użyła nadto niektórych elementów jednorazowych niezbędnych przy wymianie np. pokrywy silnika czy naprawie reflektora

Dowód: - opinia M. B. biegłego sądowego przy SO we Wrocławiu z zakresu techniki samochodowej, wyceny wartości pojazdów samochodowych oraz kalkulacji kosztów napraw powypadkowych – k. 81-88,

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało prawie w całości na uwzględnienie.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd dał w pełnym zakresie wiarę opinii biegłego sądowego dopuszczonej jako dowód w niniejsze sprawie,. Wiarygodność opinii biegłego wynikała z faktu, że w granicach możliwej dla Sądu oceny tejże opinii, nie było podstaw do uznania jej choć w pewnych elementach za błędną lub chociaż wadliwą przez pryzmat logiki, wiedzy powszechnej i zasad oświadczenia życiowego, co uzasadniałyby konieczność sporządzenia nowej opinii, a właśnie pod tymi względami należy oceniać opinie biegłych. Zgodnie bowiem z poglądem wyrażonym w orzecznictwie sądowym (wyrok SN z 7.04.2005 r. w sprawie II CK 572/04, opubl. w LEX nr 151656) specyfika oceny dowodu z opinii biegłego wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada

wiadomości specjalnych, w istocie w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Opinia ta była zresztą niekwestionowana przez powoda, a strona pozwana, choć w końcowej fazie procesu podnosiła, że sąd nie może bezkrytycznie przyjmować konkluzji zawartych w opinii biegłych, to po doręczeniu tej opinii nie wskazała w zakreślonej jej terminie żadnych zarzutów do tej opinii, które mogłyby wpłynąć na negatywną ocenę wiarygodności tej opinii.

Przechodząc do wskazania podstawy prawnej wyroku należy wskazać, że zgodnie z art. 822 § 1 Kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie z § 2 i 3 w/w przepisu umowa ubezpieczenia, jeśli strony nie umówiły się inaczej, obejmuje szkody, o jakich mowa wyżej, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia, a uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej regulują również przepisy szczególne. Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierującym pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub utrata, zniszczenie albo uszkodzenie mienia. Nadto zgodnie z art. 361 § 1 i 2 Kc i art. 363 § 1 Kc zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła; w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje m.in. straty, które poszkodowany poniósł, przy czym naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Odszkodowanie ma zatem wyrównać uszczerbek w sferze majątkowej poszkodowanego polegający na utraceniu aktywów lub zwiększeniu pasywów (tam m.in. wyrok SN z 20.02.2002 r., V CKN 903/00, OSNC 2003/1/15). Przywrócenie stanu poprzedniego polega na odzyskaniu (przez naprawę lub odtworzenie) użyteczności i walorów estetycznych sprzed wypadku (tak m.in. wyrok z dnia 05.11.1980 r., III CRN 223/80, OSNCP 1981/10/186). Odszkodowanie obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki tj. koszty zakupu niezbędnych nowych części i innych materiałów (tak m.in. wyrok SN z 20.02.1981 r., I CR 17/81, OSNCP 1981/10/199, wyżej cyt. wyrok SN z dnia 20.02.2002 r., V CKN 903/00 OSNC 2003/1/15). Ustalając odszkodowanie uwzględnia się ceny rynku lokalnego (tak m.in. wyrok SN z 13.06.2003 r., III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51).

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, szkoda w pojeździe powoda miała charakter tzw. szkody częściowej. Z ustalonego stanu faktycznego nie wynika bowiem, że koszt naprawy pojazdu powoda przekraczałby wartość rynkową tego pojazdu w stanie sprzed kolizji z 27.07.2014 r. Zatem zgodnie z zasługującym na aprobatę i przyjmowanym a contrario poglądem wyrażonym wielokrotnie w orzecznictwie sądowym (m.in. w orzeczeniach z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 903/00 - Mon. Pr. 2002, z. 19, poz. 897 oraz z dnia 11 czerwca 2003 r., V CKN 308/01 oraz w uzasadnieniu postanowienia SN z 12.01.2006 r., III CZP 76/05) wobec braku wystąpienia tzw. szkody całkowitej naprawienie szkody w pojeździe powoda może polegać na żądaniu zwrotu odpowiednich kosztów przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed kolizji z dnia 27.07.2014 r. Wskazać też należy, że w orzecznictwie sądowym (uchwała SN z dnia 15.11.2001 r. III CZP 68/01, OSNC 2002/6/74, wyrok SN z 07.08.2003 r., IV CKN 387/01) wyrażony został przekonujący pogląd, iż obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić, odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. Przy takim rozumieniu szkody i obowiązku odszkodowawczego nie ma znaczenia, jakim kosztem poszkodowany faktycznie dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle to uczynił albo zamierza uczynić. Dlatego dla określenia wysokości należnego poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń odszkodowania za szkodę wynikającą z uszkodzenia pojazdu w wypadku komunikacyjnym

nie ma znaczenia fakt, że poszkodowany nie wykonał jeszcze naprawy pojazdu, na co zwrócił już uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88 ((...) 1989, nr 10-12, s. 310-311). Przychylając się w pełni do tego stanowiska, Sąd nie podziela przekonania, iż szkodę faktycznie poniesioną przez powoda miały stanowić, o ile naprawa została dokonana, poniesiony przez powoda koszt tej naprawy lub w przypadku sprzedaży uszkodzonego pojazdu – różnica między wartością pojazdu przed wypadkiem a uzyskaną za niego ceną. Oznaczałoby to, że np. naprawa pojazdu „własnoręcznie” przez poszkodowanego wyłączałaby możliwość żądania odszkodowania od ubezpieczyciela sprawcy; nadto faktycznie uzyskana cena sprzedaży uszkodzonego pojazdu może nie wyrównywać faktycznej szkody doznanej przez poszkodowanego lub ją przewyższać, będąc źródłem bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego.

Z ustaleń stanu faktycznego, w tym w szczególności z opinii biegłego wynika, że koszt przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed kolizji z dnia 27.07.2014 r. wynosi 14.696,32 zł. Wobec bezspornego faktu, że z tytułu odszkodowania za szkodę w samym pojeździe strona pozwana wypłaciła dotąd powodowi kwotę 6.243,33 zł, powód zasadnie mógł domagać się z tego tytułu zapłaty od strony pozwanej kwoty 8.452,99 zł, zasądzonej w pkt I wyroku w niniejszej sprawie na rzecz powoda. Należy przy tym zauważyć, że zgodnie z zasługującym na aprobatę orzecnictwem Sądu Najwyższego (uchwała 7 (...) z 12.04.2012 r. III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112) zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (podobnie wyrok SN z 19.02.2003 r., V CKN 1690/00). W niniejszej sprawie strona pozwana nie wykazała tej ostatniej okoliczności. W ocenie Sądu biegły sądowy w swojej opinii prawidłowo dokonał określenia wysokości kosztów naprawy pojazdu przy wzięciu pod uwagę konieczności dokonania naprawy zgodnie z technologią producenta pojazdu oraz przy użyciu oryginalnych fabrycznie nowych części i materiałów.

O odsetkach od zasądzonej na rzecz powoda kwoty 8.452,99 zł tytułem dopłaty odszkodowania za szkodę w pojeździe Sąd orzekł w oparciu o art. 481 Kc w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W związku z tym, że żądanie w zakresie odsetek od kwoty odszkodowania z tytułu szkody w samym pojeździe powoda pozostawało w granicach tych unormowań, należało przychylić się do żądania powoda w tym zakresie co do kwoty zasądzonej z tego tytułu, a więc liczyć je w wysokości ustawowej od zasądzonej z tego tytułu kwoty 8.452,99 zł za okres od dnia 07.09.2014 r. do dnia zapłaty. Żądanie zapłaty odsetek było uzasadnione, skoro jak wynika z ustaleń stanu faktycznego strona pozwana nie wypłaciła powodowi całej należnej mu kwoty tytułem odszkodowania za szkodę w samym pojeździe w terminie wskazanym w art. 14 ust. 1 ww. ustawy, liczoną od dnia 07.08.2014 r. tj. od dnia zgłoszenia szkody stronie pozwanej.

W pozostałym zakresie powództwo ulegało oddaleniu jako pozbawione podstaw faktycznych i prawnych.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt III wyroku na podstawie art. 100 zd. 2 Kpc mając na uwadze, że powództwo zostało prawie w całości uwzględnione. Zasądzona od strony pozwanej na rzecz powoda kwota 2.750 zł stanowi celowe w rozumieniu art. 98 § 1 i 3 Kpc koszty procesu poniesione przez powoda, na które składają się kwota 426 zł tytułem opłaty od pozwu, kwota 1.000 zł tytułem opłaconych z zaliczki powoda kosztów wynagrodzenia przyznanego biegłemu sądowemu za sporządzenie opinii w sprawie, kwota 1.200 zł tytułem opłaty za czynności radcę prawnego reprezentującego powoda (§ 6 pkt 3 Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. (Dz. U. nr 163 z dnia 3 października 2002 r., poz. 1348 z późn. zm.), kwota 17 zł tytułem kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 107 zł tytułem wydatków w postaci kosztów dojazdów pełn. powoda w obie strony na rozprawy w dniach 10.06.2015 r. i 24.02.2016 r. (2 x 64 km x 0,8358 zł za 1 km, por. uchwała SN z 12.06.2012 r. sygn. III PZP 4/12).

Ze względu na ww. wynik sprawy oraz w oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, stronę pozwaną należało obciążyć na rzecz Skarbu Państwa - tut. Sądu kwotą 214,86 zł tytułem części wydatków w postaci pozostałej części wynagrodzenia biegłego, poniesionych w toku postępowania tymczasowo przez Skarb Państwa, o czym orzeczono w pkt IV wyroku.

Mając powyższe na względzie, należało orzec jak w sentencji wyroku.